

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 30278

гр. София, 16.09.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
закрито заседание на 16.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

като разглежда дело номер **9611** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Т. А. Н. с адрес в [населено място], [улица], ет. 1, ап. 2, подадена чрез процесуален представител – адв. К. Г., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) № GРАМ-1448803 от 25.07.2025 г. на старши полицаи към 04 Районно управление в Столична дирекция на вътрешните работи, за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят излага твърдения за нищожност, поради некомпетентност на издателя на ПАМ, а при условията на евентуалност - незаконосъобразност на обжалваната заповед по съображения за допуснати процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. С жалбата е обективизирано и искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на ЗПАМ. Изложени са доводи, че предварителното изпълнение на заповедта ще причини на оспорвания значителни и трудно поправими вреди, мотивирани с твърдения, че би затруднило неговото ежедневно придвижване, респективно би затруднило значително, забавило и дори отложило неговите належащи ангажменти и би накърнило правото му на труд.

Ответникът, при изпращане на административната преписка в съда, не е изразил становище по искането за спиране.

Административен съд - София-град, III отделение, 17-ти състав, като се запозна с доводите на жалбоподателя и доказателствата по делото, намира следното от фактическа и правна страна:

Искането за спиране е направено от надлежна страна - адресат на оспорения административен акт, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, същото е неоснователно.

С обжалваната заповед на основание чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП по отношение на Т. А. Н. е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“ за това, че в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], управлява лек автомобил Х. с Рег. [рег.номер на МПС] , като при извършване на полицейска проверка водачът е отказал да бъде тестван за употребата на наркотични вещества и/или техните аналози.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед, а подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка (чл. 172, ал. 6 ЗДвП). Според чл. 166, ал. 4 АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. За разлика от случаите, в които административният орган с разпореждане допуска предварително изпълнение на издадения от него административен акт, след като прецени, че са налице предпоставките чл. 60, ал. 1 АПК, в хипотезите по чл. 166, ал. 4 АПК законодателят презюмира наличието на един или повече от тези критерии, в чиято защита изключва суспензивния ефект на оспорването по чл. 166, ал. 1 АПК и позволява незабавното изпълнение на акта. Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, приложими са общите такива по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК. Предпоставките са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или труднопоправима вреда на оспорващия. Т.е. преценката на съда е върху променените последици от постановеното от закона предварително изпълнение. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на молителя.

В случая не е доказано както наличието както на нови обстоятелства, така и настъпването на значителни или трудно поправими вреди по смисъла на чл. 166, ал. 2 АПК. Жалбоподателят твърди, че предварителното изпълнение на процесната заповед би затруднило неговото ежедневно придвижване, респективно би затруднило значително, забавило и дори отложило негови належащи ангажименти и би накърнило правото му на труд. Тези доводи сами по себе си не обосновават автоматично наличието на значителна или трудно поправима вреда, произтичаща от предварителното изпълнение на заповедта. От страна на жалбоподателя не са ангажирани доказателства, че СУМПС е непосредствено свързано и необходимо за упражняване на правото му на труд. Поради това не би могло да се приеме, че посредством издадената заповед жалбоподателят ще бъде в невъзможност да изпълнява служебните си задължения. Безспорно всяко предварително изпълнение на административния акт от страна на администрацията може да причини неудобства и да засегне права и интереси. В случая обаче, дори и да се приеме, че на жалбоподателя би се причинила вреда от временното отнемане на СУМПС (за което не са представени доказателства), то същата не е нито значителна, нито трудно поправима, предвид алтернативните възможности за придвижване, включително с обществен транспорт. Като значителна или трудно поправима вреда следва да се определи само такава увреда, която не може да бъде репарирана по обезщетителен ред, каквато в случая не е установена. Това, че на Н. се налага да търпи неблагоприятните последици от прилагането на ПАМ не обосновава извод за

наличие на значителна или трудно поправима вреда.

Предвид изложеното, искането за спиране на предварителното изпълнение на ЗПАМ № GRAM-1448803 от 25.07.2025 г., като неоснователно следва да бъде отхвърлено.

Водел от горното и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК Административен съд - София-град, III отделение, 17-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на Т. А. Н. за спиране на предварителното изпълнение Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1448803 от 25.07.2025 г. на старши полицаи към 04 Районно управление в Столична дирекция на вътрешните работи.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: